

Sygn. akt: III U 1753/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2014 r. w O.

sprawy z odwołania W. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. U.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 28.10.2013r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. U. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.09.2013r. do dnia 31.12.2014r.,
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28.10.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił W. U. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy zarobkowej.

W. U. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej prawa do renty. Odwołująca nie zgadzała się z ustaleniami Komisji Lekarskiej ZUS, która nie uznała jej za osobę niezdolną do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie z uwagi, iż Komisja Lekarska ZUS w swoim orzeczeniu z dnia 16.10.2013r. uznała, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od dnia 06.03.2012r. do dnia 02.08.2012r. W. U. pobierała świadczenie rehabilitacyjne.

Decyzją z dnia 21.06.2013r. ZUS przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.03.2013r. do dnia 31.08.2013r.

W związku z upływem okresu, na który zostało przyznane świadczenie rentowe, W. U. w dniu 30.07.2013r. zwróciła się do ZUS z wnioskiem o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy.

ZUS skierował ubezpieczoną na badanie lekarskie przez lekarza orzecznika ZUS celem ustalenia czy W. U. jest osobą niezdolną do pracy. Lekarz orzecznik ZUS w swoim orzeczeniu z dnia 05.09.2013r. uznał, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

W. U. wniosła sprzeciw od powyższego orzeczenia i w związku z tym sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS.

Komisja Lekarska ZUS w swoim orzeczeniu z dnia 16.10.2013r. ustaliła, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

Wobec powyższych ustaleń organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z art.57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.Dz.U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) - renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje, według art.59 ust. 1 powołanej ustawy, renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała (pkt 1), lub renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (pkt 2).

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art.12 ust. 1-3 w/w ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Natomiast w myśl art.61 w/w ustawy – prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Zatem skuteczność odwołania W. U. uzależniona była od ustalenia czy jest ona w dalszym ciągu osobą niezdolną do pracy.

Celem ustalenia tej okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii i psychiatrii jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującej.

Biegli sądowi po przeprowadzeniu badań odwołującej oraz analizie jej dokumentacji medycznej rozpoznali u W. U.: chorobę zwyrodnieniową stawów na podłożu reumatoidalnego zapalenia stawów, wysiękowe zapalenie stawu kolanowego lewego leczone shavingiem przerośniętej maziówki, dysfunkcję narządu ruchu po leczeniu operacyjnym obustronnego zespołu kanału nadgarstków i palca zatrzaskującego V ręki lewej (dwukrotnie), chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa C i L-S z dyskopatią L4-L5-S1 z przewlekłym zespołem korzeniowo-bólowym z okresowymi zaostrzeniami, zaburzenia nawracające o charakterze depresyjno-lękowym, wysiłkowe nietrzymanie moczu oraz otyłość.

Zdaniem biegłych aktualny stopień zaawansowania schorzeń daje podstawy do uznania W. U. za częściowo niezdolną do pracy od dnia 01.09.2013r. do stycznia 2015r.

Organ rentowy w piśmie z dnia 19.03.2014r. złożył wniosek o powołanie innych biegłych sądowych z zakresu neurologii, psychiatrii i ortopedii celem ustalenia okoliczności dotyczących niezdolności do pracy W. U.. ZUS wskazał, że opisany przez biegłych sądowych stan przedmiotowy ubezpieczonej nie wskazuje na znaczne upośledzenie sprawności uzasadniającej niezdolność do pracy, nie stwierdzono istotnych deficytów neurologicznych, a dysfunkcja w zakresie narządu ruchu nie ogranicza istotnie funkcji chodu i sprawności rąk. Zdaniem organu rentowego – w przypadku konieczności intensyfikacji leczenia w związku z nasileniem dolegliwości, odwołująca może leczyć się w ramach zwolnień lekarskich. ZUS stwierdził, że odwołująca nie jest ściśle ukierunkowana zawodowo posiada wykształcenie podstawowe z możliwością wykonywania pracy o różnym obciążeniu wysiłkiem.

W ocenie Sądu należało podzielić wywody i wnioski zawarte w opinii biegłych sądowych. Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu i oględzinach odwołującej się oraz analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych. Wydana przez biegłych opinia poparta została logiczną argumentacją. Biegli prawidłowo rozpoznali występujące u odwołującej schorzenia. Spostrzeżenia biegłych i ich wnioski dotyczące okresowej niezdolności do pracy W. U. są zdaniem Sądu prawidłowe i zasługują na uwzględnienie.

Sąd nie podzielił natomiast zarzutów organu rentowego. Okoliczność, że opinia biegłych zawiera odmienne wnioski niż orzeczenie komisji lekarskiej ZUS nie może warunkować dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłych, gdyż celem opinii biegłego nie jest wydanie oceny dotyczącej stanu zdrowia odwołującego zgodnej ze stanowiskiem którejkolwiek ze stron, ale ma na celu wyjaśnienie okoliczności wymagających specjalistycznej wiedzy. Subiektywne przekonanie osób reprezentujących organ rentowy, że wykryte schorzenia nie są schorzeniami istotnymi i nie ograniczają możliwości zarobkowych odwołującej wobec zgromadzonego dotychczas materiału dowodowego, nie znajdują zdaniem Sądu podstaw do uwzględnienia.

Sąd miał na uwadze, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby stan zdrowia W. U. uległ poprawie w porównaniu z okresem, w którym otrzymywała ona rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Nadal utrzymują się dolegliwości związane chorobą zwyrodnieniową stawów na podłożu reumatoidalnego zapalenia stawów. Odwołująca ma dysfunkcję ruchową związaną z wysiękowym zapaleniem kolana, dysfunkcję nadgarstków będącą konsekwencją leczenia operacyjnego oraz dysfunkcję ruchu związaną z chorobą zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa. Zdaniem Sądu tego rodzaju schorzenia uniemożliwiają jej wykonywanie dotychczasowej pracy. Odwołująca ma jedynie podstawowe wykształcenie. Ma 57 lat. Pracowała jako pomoc w kuchni, klasyfikator mleka i ostatnio jako salowa. Są to zatem zawody, które wymagają sprawności ruchowej, której odwołująca aktualnie nie ma.

Z tych względów Sąd na mocy art. 217§3 kpc oddalił wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych, gdyż uznał, że sporne okoliczności zostały już w sposób dostateczny wyjaśnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy i tym samym spełnia ustawowe wymogi warunkujące prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał W. U. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.09.2013r. do dnia 31.12.2014r.

Stosownie do treści art. 118 ust. 1a w/w ustawy - Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie zaistniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującej prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS. Zebrany materiał dowodowy na etapie postępowania przed organem rentowym nie pozwalał na rzetelną ocenę stanu zdrowia W. U., konieczne było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych z określonej specjalizacji, a także wysłuchania odwołującej celem rozwiania wszelkich wątpliwości dotyczących stanu zdrowia odwołującej oraz jej niezdolności do pracy zarobkowej.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku.